

ка ма прими; не ко врагомъ Твоимъ тайнъ поѣмъ, не лицемѣрно, не съ лукавж замысль, както Тя е цѣлувалъ Иуда нечестивый, нѣ като разбойникъ исповѣдъж Тебе, Спасителя моего: **Помани ма, Господи**, въ страшныя день на сѣденіе-то и въздаваніе-то, за славж Твож, и удостои мя за участіе-то на спасаваны-ты. Подиръ тѣзи молитвж пристѣпи, да ся причастишь, и стори поклонъ до земж-тж, послѣ си кръстосай рѣцѣ-тѣ на гърды-ты, и като си кажешъ имя-то зини та прими благоговѣйно Св. Тайны, и като гы приемешъ, цѣлуни крайцеца на чашж-тж, като да е сѣщо-то ребро на Спасителя; нѣ цѣлуни го тихо, прѣдпазливо, за да ѣж нетласнешъ и неразлѣбешъ отъ неж Св. кръвь, подиръ това поизмыкни ся малко, и ся поклони пакъ прѣдъ иконж-тж, нѣ не вече до земж-тж; зашто-то тоя поклонъ сега ся недопрошава, като е въ тебе Самичкѣ Иисусъ-Христосъ. Най-послѣ, като приемешъ и теплотж-тж, спри ся на мѣсто-то си, и слушай съ вниманіе довършваніе-то на Божественж-тж Литургіж, безъ да си позволывашъ нѣкаквы отъ странж разговоры, както правять мнозина за да съблазнявать другы-ты, и да си окърнявать спасеніе-то.

Нѣка ся повърнемъ сега да истѣлкуваме и останѣлж-тж чясть отъ Литургіж-тж.

Знае ся, че Спаситель-тѣ слѣдъ като въскрєснѣ, не живѣ постоянно все съ ученици-ты си, като напрѣдъ, ами ту имъ ся явяваше, ту пакъ гы оставяше; за да ся означи и това, Священникъ-тѣ вниса пакъ слѣдъ причастваніе-то на вѣрны-ты, Святы-ты Дары въ олтаря. Иисусъ-Христосъ нестоѣлъ много врѣме на земж-тж слѣдъ Свое-то въскрєсваніе: — четиридесять дена; скоро ся изминѣли тія малко деніе, и Той за послѣдєнь пѣть ся явилъ на Свои-ты Апостолы, и гы благословилъ. Заради това и Священникъ-тѣ, като Него, Кой-то си благословилъ ученици-ты, благославя народа и дума: **Спаси Боже, люди Твои и благослови достояніе Твое!** И народъ-тѣ приема това благославяніе отъ него, като благославяніе отъ Самага Господа, Кой-то ся възнася, та ся покланя и Му благодари за сичкы благодѣанія, шо е показалъ на чловѣческыя родъ, като пѣе: **Бидѣхомъ свѣктж истинный, придохомъ Дѣха небеснаго, обрѣтохомъ вѣрж истиннж, нераздѣлнѣй тройцѣ покланѣемъ сѣ:** Та ко насъ спасла естъ.

Тяжко было за Апостолы-ты, да ся раздѣляютъ отъ своя Го-